FESSH 2021 – ”Reseberättelse” Martin Byström

Så höll jag äntligen mitt första föredrag vi en internationell kongress, i en villa i Sävedalen. Där satt jag i min handledares soffa och tittade på min förinspelade presentation. Liksom förra året blev årets FESSH digitalt. Precis som arrangörer av konserter, festivaler och stora sportarrangemang höll organisatörerna liv i drömmen om ett fysiskt möte en bra bit på våren. Men till sist fick de som alla andra böja sig för Corona-epidemins framfart.

Kongressen var som på traditionella möten uppdelad i sessioner med vetenskapliga presentationer inom olika ämnesområden. Presentationer hölls i form av fem minuter långa förinspelade videofilmer. Det fanns en chattfunktion där åhörarna kunde ställa frågor och en moderator sammanfattade sessionen i en förinspelad presentation. Skall jag vara ärlig fungerade det rätt dåligt. Under sessionen med mitt bidrag, en femårsuppföljning mellan nålfasciotomi och kollagenas, var jag någorlunda koncentrerad. Men när jag tittade på andra sessioner där jag inte var aktiv som föreläsare var det svårt att hålla intresset uppe. Om inte alla föredragen höll ytterst klass, och det vet alla som varit på en konferens att så är det inte, tappade jag koncentrationen. Man saknade närvaron i att se det på plats eller live. Jag vet inte varför man valt förinspelade ingrepp över livesända föredrag. Kanske var man orolig för logistiken befarade att det skulle för mycket strul med tekniken. Även posters var förinspelade videor. Skillnaden mot presentationerna var att de var tre minuter långa i stället för fem. De fanns några få sessioner som var livesända och då insåg hur överlägsna livesända är.

Ganska snart gick jag över till att läsa abstrakten i stället. Då fick man ändå en bra överblick av kongressens innehåll. Efter att läst igenom majoriteten av abstrakten förstärktes känslan att innehållet på den här kongressen var tunnare än vanligt. Många har nog avstått från att skicka in eller drog tillbaka sina bidrag till den här kongressen, för att hålla dem nästa år eller skicka dem till någon annan konferens. Föredragen var tillgängliga på kongressens hemsida efter sessionerna så det vara möjligt att gå tillbaka och se de i efterhand. Det får man ändå se som en fördelarna med formatet. På en traditionell kongress kommer det alltid finnas några intressanta föredrag som krockar.

Temat för årets kongress var komplikationer. Det är ett viktigt ämne och en av grundpelarna för att utvecklas som kirurg är att man kan lära av sina egna och andras misstag. Dessvärre tycker jag att man nådde riktigt fram. Fördelen med att ha ett tema är möjligheten att

verkligen borra ner sig i detaljerna inom. Men att täcka alla möjliga komplikationer inom hela den handkirurgiska specialiteten visade sig vara för mycket. I stället skummade man på ytan. Det var tjugo minuter om komplikationer vid senskador, tjugo minuter vid nervskador, tjugo minuter av komplikationer vid distala radiusfrakturer och så fortsatte det. Det säger sig själv att det blir för ytligt och för basal nivå för en publik som består av mer eller mindre erfarna kirurger.

I stället för de vetenskapliga presentationerna och föredragen var min behållning av mötet livesessioner med kirurgi. Jag tror organisatörerna själva insett att det var det här typen av inslag som skulle fungera bäst i en digital kongress och hade lagt ned gediget arbete med att få det att fungera. Det var flera livesessioner varje dag där på kadaverarmar. Vid varje session pågick två operation er parallellt med två eller flera kirurger. Moderatorer samordnade operationerna och ställde frågor till kirurgerna föra att belysa den viktigaste aspekten vid de olika ingreppen. Som kirurg känner i alla fall jag att det alltid finns detaljer att fila på och kirurgerna delade frikostig med sig av tips och tricks.Samtidigt gäller det vara medveten om att arrangörerna till viss del hamnade i klorna på industrin. Det var många nya plattor som lyftes fram. Det var inte så mycket stift och ingen session om konservativ behandling.

Det senaste året har det varit många diskussioner om hur världen efter pandemin kommer se ut. Inte minst om hur det vetenskapliga kunskapsutbytet kommer se ut i framtiden. Det finns många möjligheter med de digitala lösningarna, det tror jag ingen betvivlar. Men jag tycker utifrån mina erfarenheter från det här mötet att den traditionella kongressen fortfarande är överlägsen som en möjlighet att utbyta lärdomar, insikter och vetenskapliga upptäckter. Det skall bli spännande att se hur framtiden blir.

Till sist vill jag rikta ett stort tack till Börje Gabrielssons minnesfond som gav ett generöst bidrag till mitt deltagande.